

Het is niet mijn schuld dat ik mama's ogen heb

Het huis is nog precies hetzelfde gebleven. Er staan twee banken, ik heb nooit precies gesnapt waarom. Er staat een schoolbord, een heel groot, waar we tekeningen op maakten. Er ligt een laagje stof op het plankje met de krijtjes. Al mama's boeken staan er nog, haar bijbels, de Duitse woordenboeken, terwijl wij niet geloven in een god en alle drie geen Duits spreken. Je slaapt nu in de kleine slaapkamer, dat wel, dat is wel veranderd, maar in de grote slaapkamer staat nog steeds haar bed, haar kledingkast. In haar kledingkast ligt de paarse jurk die ze altijd aandeed op goede vrijdag, er liggen nog steeds gedroogde bosjes lavendel die mama met ons plukte in de tuin op warme zomerdagen, waarna we ze in bosjes gebonden met witte lintjes lieten drogen in de zon. Ik snap niet helemaal waarom je hier nog wonen wil, want het ruikt nog naar vroeger en naar mama en naar ons. Het tapijt bevat nog stukjes herinneringen van toen,

de muren hebben mama horen lachen. En juist daarom lijkt het huis zo grijs, zo stoffig, het huis is een herinnering geworden met jou erin gesleten.

Ons kijk je niet meer recht in de ogen. Je zit aan tafel, drinkt koffie, in je eentje als toen met haar. Mama's stoel blijft leeg, niemand gaat er zitten, onbewust, alsof ze gewoon laat is van haar werk en straks binnenkomt en gaat zitten en door mijn haar woelt en jou kust. Soms dek je de tafel nog voor vier. Dan haal ik zwijgend het mes weg en de vork. Nooit een lepel, die gebruikte ze niet, behalve voor soep. Op maandag eten we nog altijd pizza uit de diepvries, omdat mama op maandagen laat thuis was en diepvriespizza snel klaar is.

Niemand komt meer op de bovenste verdieping. Ik slaap daar niet meer, want ik zie mama in het vloerkleed en de wereldkaart aan de muur. Elke avond mocht ik een land aanwijzen en dan vertelde mama me over dat land, over de natuur en de mensen. Dan beloofde ze dat we daar heen zouden gaan, samen, als ik later groot zou zijn. In de tweede badkamer is niemand meer geweest, al zeker zes jaar niet, want in bad zie ik mama nog altijd liggen, stil. Er is schoongemaakt, sindsdien, maar nooit door een van ons. Soms loop je onbewust, uit gewoonte, tot halverwege op de tweede trap. Dan sta je stil, ik zie je denken, je draait je om. Niemand

heeft een bad nodig, de eerste badkamer heeft een douche en alle spullen van de derde verdieping staan daar prima, ik heb ze niet meer nodig.

En nu wij groter worden, zie ik je soms kijken naar ons. Je kijkt snel weg, zodra je denkt dat we het doorhebben. We beginnen te lijken op haar, op

mama. Je ziet haar in ons, dat weet ik echt wel. Je ziet haar in onze lach en onze haren, je hoort haar in onze stem en ziet haar in onze gewoontes. Ik probeer niet op haar te lijken, echt niet, niet expres, ik wil je geen pijn doen. Maar het is niet mijn schuld dat ik mama's ogen heb. En ik zou het veranderen, als ik kon.

Karlijn Roozendaal

Winnaar GLP 2021, 16 t/m 19 jaar
